

[Foged.]

til de mange forskellige livsformer, hvorunder indkomsten tjenes — og også, hvis sambeskatningen ophæves. Vi har de forskellige kategorier såsom udearbejdende hustruer med eller uden børn, medhjælpende hustruer med eller uden børn, hjemmearbejdende hustruer, og endelig er der også problemerne vedrørende enlige udearbejdende kvinder — det være sig også med eller uden børn.

Det er folketingets, i dette tilfælde regeringens opgave at finde frem til, hvilke skattemæssige hensyn der skal tages til alle de nævnte grupper. Det er ikke tilstrækkeligt kun at komme med forslag for én af grupperne, i dette tilfælde de udearbejdende hustruer. Når regeringen så tilmed i fremsættelsestalen selv pointerer, at der er svagheder i de foreliggende lovforslag, ganske vist med den tilknyttede bemærkning, at svaghederne nærmest er begrundet i, at vi ikke allerede har gennemført skat ved kilden, så må jeg forudse et særdeles langvarigt udvalgsarbejde. Ja, det kan jo eventuelt gå så vidt, at lovforslagene bliver trukket tilbage på et senere tidspunkt. Det mest realistiske ville nok være, om regeringen snart kunne bekvemme sig til at fremsætte et skattereformforslag, der virkelig forenkler hele den direkte beskatning.

Hvis den proportionale skala blev ført væsentlig højere op, ville de fleste sambeskatningsproblemer være løst, men regeringen er åbenbart stadig tilhænger af en stærkt progressiv skala. Vi ser i de foreliggende lovforslag — ja, vi har i øjeblikket to udskrivningslovforslag til behandling — at så snart indkomsterne overstiger 22.000 kr., sker der en væsentlig skærpelse af beskatningen, og da en stor part af, skal vi kalde det mand-plus-hustru indtægterne netop ligger over denne grænse, opstår der en del urimeligheder. Det nugældende hustrufradrag for udearbejdende hustruer gælder kun for halvdelen af indkomster op til 4.000 kr., og benyttelsen af lønmodtager-

fradraget har bevirket, at de fleste hustruindkomster for ikke at sige alle under 5.000-6.000 kr. ikke bliver beskattet hårdere på grund af sambeskatningen, vel snarere tværtimod. For en del hustruindkomster af lidt større format er der kun ringe diskrimination, mens der for de højeste hustruindkomster er tendens til merbeskatning.

Hvorvidt alle gifte kvinder herefter skal have egen selvangivelse for derved at manifestere en selvstændighed, det får vel foreløbig stå hen. Vi kan drøfte det i udvalget. Vi finder, at det bliver et nyt led i en omsigribende administration, måske også i nogen grad et unødigt led. I den diskussion, der er stående, har man ofte følt det, som om den enkelte kvindes selvstændighed var et hovedproblem, og at man af den grund forlangte en selvangivelse til hver enkelt borger. Den enkelte kvindes selvstændighed er der ingen der vil anfægte, det er jeg overbevist om. Den moderne tid, den nye tid, vi er på vej ind i, skal nok klare dette problem også uden en særskilt selvangivelse. Jeg kender tilfælde — jeg skal nok vogte mig for at røbe tilfældene — hvor selvstændigheden ikke kræver nogen selvangivelse til dokumentation.

Venstre er som sagt villig til positiv forhandling om løsning af problemet, men må henstille, at alle de forskellige familiepolitiske hensyn tages op til samlet drøftelse. Vi ønsker ikke at medvirke til at afblæse en krig for omgående at starte en ny og større på en anden front.

Jeg skal ligesom det ærede medlem hr. Peter Nielsen ikke gå i enkeltheder med hensyn til spørgsmål om forsørger eller ikkeforsørger, fradrag, der tilkommer manden eller hustruen eller begge til deling, hvem der skal have børnene med hensyn til skattepligten, hvis den ene eller den anden rejser til udlandet og efterlader ægtefællen hjemme, og alle de muligheder, som den højtærede finansminister meget rigtigt har taget med i lovforslaget. De vil gøre loven særdeles vanskeligt overskuelig og næsten umulig for